

Floris Oblak

IZ SPOVEDNICE

ROJSTNA HIŠA

Kraška skala pod menoj
 iz nje vzdih v turobni svet
 na jugu oreh zlat
 na zahodu zeleni strašeči mrak
 Pusti starec stare dni
 kraško skalo pozabi
 mehko Johanovo dlan in Jerine kruhke pozabi
 skrivnostno svečani bohkov kot
 in stare vonje in svetlobo z juga pozabi
 pozabi na gnezdo rojstva
 naj se svet razmakne v širjave in višave
 kraška skala v srcu tiči in materine solze toči

HIP

V hipu bežni hip
 zvezda nad njim
 iskra v njem
 vzdih za njim

VRNITEV V NESPOČETJE

Katera ČAR ptica te je odložila v zemeljsko gnezdo
 katero materinsko srce te je čeznaravno ljubilo
 te obsodilo na mučno trajanje
 o če bi še otroška krila imel
 bi kot svobodna ptica iz začaranega gnezda odletel
 se v svetlobo nespočetja vrnil

ZAMAN JE BILO

Ni nastalo
 ni bilo doživljeno
 ni bilo ljubljeno
 Ni vedelo kako nastane
 ni znalo živeti
 ni zmoglo ljubiti

OB BRATOVI ŽARI

V prah brez vonja raztopljen
 v prah brez barve razkrojen
 nikamor več zazrt
 nič več čuteč
 brez sence brez teže mesa
 razmagneten nezasidran lažji od diha
 v nebo vzeta misel
 kje si in kdo ki si bil
 še prah brez urne nič

DOBRA NOČ

Bodi z menoj dobra budna noč
 v tebi je pesem prisotna kot plamenica
 in misel čuječa kakor verna mati
 ne odstiraj mi krutega jutra
 ne ptičjih glasov kot vabilo ušesu
 ne luči ki oči slepijo
 bodi usmiljena z menoj poslednja sestra

KAM ŠE STRMIŠ

Pamet potuje na žalobni rob
 srce se drobi v brezbarvni prod
 Kam še strmiš nesrečnež
 onkraj zemskih meja
 tudi tam ni nič
 tudi tam je brezdušna tema
 V nikoli doživljeno veselje strmim
 se od trudne zemlje dušim
 Pretoči se v ČRNO
 še angela svojega pozabi
 se v svoji grenki drob iztoči

OB SLIKANJU

Vrtajoč v vrtine in votline
 v ritualu temačnega in jasnega
 ranljiv ob ostrini doživljanja
 zadušen od notranje teže
 izprožen v boleči krč
 od spominov razbičan
 z grozo naphan
 od žoltosti zavdan
 Vem
 nikoli ne bom mešal ne miru ne svetlobe

VEČNI NEMIR

Z večnim nemirom v sebi kakor cigan
 z večnim drgetom kakor žrtev za veliko kačo
 s tesnobo ki razkrajja zavedanje
 s strahom ki ubija ljubezen
 s težo črnega kamna v mehko duše
 z obupom zgrešene svetlobe
 z jokom neodrešljivih solz
 s spomini izgubljenih vonjev
 z žalostjo nikoli najdenega
 z bolečino zmeraj prisotnega

SKRB

S strupenim vrtalom vrta skrb v zavest
peklenski kljun kljuje v njeno drobovje
zaman duša prosi za milost

ČAS

Čas kot sodnik in krvnik
čas slepilec, požiralec ognja in človeških src
fakir, tiran in zvodnik
krvoločni pogubnik iz sebe ustvarjenih bitij
brežčutni, nemi, vsevečni
vsem bogovom bog in vladar
iz tebe se rojeva, se vate vrača seme in gnoj
s pomladjo topliš in obujaš
z zimo ledeniš in ubijaš
norčavi Pavliha, čarodej in prostak
vseh zlodejev sin in vseh njih rodnik
katere božje sodbe izvrševalec razen svoje
brežčutnejši od kamna ali jekla

NAVZDOL GRE

Strmo navzdol gre.
V seme gre, ne v cvet.
V nemoč prhni. V plesen razpada.
Znotraj bitje prepeva, zunaj brez glasu kriči.

BREZ NASLOVA

Polni, da zapolniš!
Izkriči, da onemiš!

Prah se za prahom obrača,
svetloba se za modre prebuja,
dan za delavca delo kuje,
mrak se z nočjo pajdaši,
nova zora starce sramoti.

DVOM

V pajčevino dvomljivosti ujet
za nobeno dajanje odločen
nobene odločitve sposoben
še želje ni da bi to bil

najlepše spomine odganjaš
se najbolj grenkim vdajaš
v črno vrtaš
se od svetlobe odvrtaš
bolečine pestuješ
jih sam nase kličeš
da bi se v njih izgubil
se v njih kakor dim razpršil
se kakor rosa raztopil
kakor pozabljena misel potonil

BOLI, SKELI, DUŠI

Barva boli kot zlomljen ud
svetloba skeli kot odprta rana
skrb duši kot težki greh

SPOMIN NA PESNIKA (L. K.)

Ali je bilo včeraj ali predvčerajšnjim
smeh mu žari na rožnatih licih
in dovtip mu sili preko zob
takega ohranjam v spominu
vse druge podobe odklanjam.

ČE BI MOGEL

Hotel bi, pa ne zmorem.
Moral bi, pa ne znam.
Ljubil bi, pa mi je srce ohromelo.
Slikal bi, pa mi je oko potemnelo.

IZPROŽENOST

Iz večera v novo jutro prenašáš obteženi jarem.
 Kost se drobi v prhko prst.
 Duša postaja napita goba.
 Srce kljuje kakor prezebla ptica.
 Tisoč zavrženih vzmeti bi moral začarati v nekdanjo neizproženost,
 da bi se le za hip zbistrilo mrko oko.

ZAMAN BI KLICAL DOBREGA ANGELA

Kako naj mu dopovem še zmeraj neomadeževano otroško vdanost
 kako naj mu živost vrnem v skaljene oči
 kako naj mu kamnito srce v vroči pesek raztalim
 od kod naj dobrega angela zanj priključem
 kako naj ga prebudim iz mrtve ljubezni
 in če vsega tega ne zmorem ker On noče
 kako naj ga ranim tak kot sem
 brez žela brez noža brez zle namere brez strupa v bratovski krvi

VSAKDO NA SVOJEM

Stražar neprestano na preži
 kmet v hlevu ali na polju
 krt v zemlji
 riba v vodi
 Bog na višavah
 vlačuga v postelji
 trgovec v mošnji
 kralj na tronu
 kaj pa slikar
 slikar za štafelajem v ječi.

PESEK

Pesek časa teče skozte
kakor pesem v peščeni uri.
Samo mrtvim čas ne grozi.

OKTOBRSKI VEČER

Drevesa so črna obvisela na zavesi umirajoče rdečine.
Dober večer, noč!

VSI SVETI

Rdeča zarja na zahodu žari
kaj še oznanja
koga v življenje budi
črne drevesne pahljače pred njo
zvon Jakobov v večer doni
misel se v misel sklanja
brez glasu in odmeva

SPOMIN NA PESSNIKA

Ali je bilo vse, ali pa ni vse
in dostop mi vse, ali pa ni vse
takega ohranjati v spomin
vse, ali pa ni vse, ali pa ni vse
kralj na tronu
kaj pa nikar
šikar za šikarjem v jezici

Hotel bi, pa ne znanj
Moral bi, pa ne znanj
Ljubil bi, pa mi je všeč otonomale
Šikal bi, pa mi je všeč otonomale